

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ Ι. Ν. ΑΓΙΑΣ ΜΑΡΙΝΗΣ - ΑΝΘ ΙΛΙΣΙΩΝ

«Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΩΣ ΠΑΡΕΛΑΒΕ»

(Ομιλία τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης κυροῦ Μελετίου
στόν Μητροπολιτικό Ναό Ἀθηνῶν τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, 8.3.2009)

Ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν· οὕτω κηρύσσομεν.

Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ὄργανισμός αὐτόνομος. Δέν ἔχει γνώμη καὶ τοποθέτηση δική της. Οἱ λειτουργοί της (παπᾶς, δεσπότης, σύνοδος, πατριάρχης) δέν ἔχουν ἐξουσιοδότηση νά λένε ὅ,τι θέλουν. Οὐ κυριεύομεν τῆς πίστεως. Δέν εἴμαστε ἀφεντικά στήν πίστη (Α' Πέτρ. 5, 3· Β' Κορ. 1, 24).

Ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβε. Δέν τήν ἔφρτιαξε τήν πίστη της. Δέν εἶναι δική της· δημιούργημά της. Τήν παρέλαβε. Καί τήν ὑπηρετεῖ.

Λέγει ὁ θεοκέρυκας ἀπόστολος: Ἐγὼ παρέδωκα ὑμῖν, ὃ καί παρέλαβον· ὅτι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός ἦλθε στήν γῆ γιά μᾶς. Καί πέθανε γιά μᾶς· γιά τίς ἁμαρτίες μας· καί ἀναστήθηκε γιά μᾶς· γιά τήν δικαίωσή μας (Α' Κορ. 15, 3).

Καί ἐμεῖς, Τόν εἶδαμε νά πεθαίνει στόν σταυρό γιά μᾶς. Τόν εἶδαμε ἀναστημένο. Τόν εἶδαμε νικητή τοῦ θανάτου. Τόν εἶδαμε στήν θυσία Του. Τόν εἶδαμε καί στήν δόξα Του τήν θεϊκή. Τόν ἀκούσαμε νά μᾶς λέει τό σχέδιό Του γιά μᾶς· νά μᾶς δίνει τήν εὐλογία Του· τήν εἰρήνη Του. Τόν ζήσαμε. Χορτάσαμε καί χορταίνομε μέχρι σήμερα τήν παρουσία Του. Καί τό καταλάβαμε, ὅτι εἶναι ὁ ὀμόνος ἀληθινός Θεός, ὁ Θεός τῆς Δόξης (Α' Κορ. 15, 1-8).

Ἐμεῖς, λέγει ἐξ ὀνόματος τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἁγία Ἐβδόμη Οἰκουμενική Σύνοδος, αὐτό παραλάβαμε· καί αὐτό κηρύττομε: ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ ὀμόνος ἀληθινός Θεός.

Καί ἐμεῖς, ἡ Ἐκκλησία Του, σάν στόμα Του, μιλάμε στό τώρα, ἀλλά ὄχι μόνο γιά τό τώρα· μιλάμε γιά τό πάντοτε· γιά νῦν καί αἰεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων!

Καί ἔχομε χρέος, σέ ὅ,τι καί ἂν κάνωμε, καί σέ ὅ,τι καί ἂν λέμε, πάντοτε τήν ἀναφορά μας νά τήν ἔχωμε σ' Αὐτόν.

Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας σήμερα. Μεγάλη ἑορτή γιά τόν ὀρθόδοξο λαό μας! Ἑορτή κριτήριο.

Νά τήν τιμᾶτε τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας σάν τήν Κυριακή τοῦ Πάσχα, φωνάζει ἓνας ἅγιος.

Ἡ ὀρθοδοξία, δέν εἶναι οἱ ἐθνικές μας παραδόσεις. Δέν εἶναι τὰ ἔθιμα τοῦ λαοῦ μας. Δέν εἶναι τὰ μνημεῖα τοῦ πολιτισμοῦ του. Δέν εἶναι οἱ εἰκόνες του. Δέν εἶναι ἡ γλῶσσα του!

Ὅλα αὐτά βέβαια, τό κάθε τί πού κηρύττει τήν πίστη στόν Χριστό, ἔχουν μιά ἱερότητα. Καί οἱ ἐκκλησίες. Καί τὰ βιβλία τους. Καί οἱ εἰκόνες τους. Καί οἱ πέτρες τους. Καί τὰ ξύλα τους.

Στήν χρήση τους γιά τήν λατρεία τοῦ Κυρίου ὅλα αὐτά ἀγιάζονται. Ἀλλά δέν θεανθρωποποιῦνται.

Δέν εἶναι αὐτά ἡ πίστη. Μαρτύρια εἶναι. Στόματα εἶναι. Ευπνητήρια εἶναι. Μᾶς δείχνουν τήν πίστη. Μᾶς θυμίζουν τήν πίστη. Ἀλλά δέν εἶναι, οὔτε ἡ πίστη· οὔτε μέρος ἀπό τήν πίστη. Μνημεῖα τοῦ πολιτισμοῦ μας εἶναι.

Τά μνημεῖα τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ἐκδηλώματα τῆς πίστεως καί τῆς θεοσέβειας τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς τους. Ἐκείνης πού τὰ παρήγαγε. Τίποτε περισσότερο. Μά ἡ ἐποχή ἐκείνη πέρασε. Καί ὁ πολιτισμός της μαζί. Καί ὄχι μόνο! Καί ὁ οὐρανός καί ἡ γῆ παρελεύσονται! Ἕνα μένει. Ὁ Χριστός. Ὁ τῶν αἰώνων ποιητής καί δεσπότης. Καί ὁ λόγος Του.

Δέν εἶναι νοσταλγία γιά τό παρελθόν ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας. Δέν ἤρθαμε σήμερα στήν Ἐκκλησία, γιά νά κλάψωμε χτυπώντας τό κεφάλι μας σέ κάποιο τεῖχος θρήνων γιά περασμένα μεγαλεῖα, πού ἐχάσαμε!

Δέν μᾶς μιλάει γιά τό παρελθόν ἡ Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας. Γιά τό παρόν μᾶς μιλάει καί γιά τό μέλλον. Δέν πρέπει λοιπόν ἐμεῖς νά νοσταλγοῦμε τήν ἀγιωσύνη καί τό μεγαλεῖο τῶν ἁγίων Βασιλείου καί Ἀντωνίου. Δέν πρέπει νά ζοῦμε, οὔτε μέ τὰ περασμένα· οὔτε γιά τὰ περασμένα.

Ἀλλά γιατί;

Λέγει ο τρισμακάριος Παῦλος: Ἐν δέ. Για ἕνα! Ἕνας πρέπει νά εἶναι ὁ στόχος μας. Ἕνας ὁ πόθος μας. Ξεχνώντας τά περασμένα, νά πηγαίνωμε μπροστά· μέ μοναδικό μας σκοπό καί στόχο νά φθάσωμε στό βραβεῖο τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ διά Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὅσοι οὖν τέλειοι τοῦτο φρονῶμεν (Φιλ. 3, 13-15). Αυτό πρέπει νά τό βάλωμε μέσα μας βαθειά.

Ἡ πίστη στόν Χριστό εἶναι ἡ ἀπό καταβολῆς κόσμου σχέση μας μέ τόν Θεό. Γι' αὐτό λέμε: Οἱ προφηταί ὡς εἶδον, οἱ ἀπόστολοι ὡς ἐκήρυξαν, ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύττομεν Χριστόν τόν Θεόν ἡμῶν.

Ὁρθοδοξία εἶναι παράδοση καί παραλαβή. Εἶναι μιά σχέση ὑπεύθυνη μιά πράξη προσωπική. Μέσα στούς κόλπους τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ ἄνθρωπος-μέλος τῆς βιώνει τήν ἀλήθεια καί τήν ἐλευθερία. Καί κηρύττει τήν ἀλήθεια μέ σεβασμό στήν ἐλευθερία. Τήν δέχεται μέ ἐλευθερία. Τήν κρατεῖ μέ ἐλευθερία. Τήν μεταδίδει μέ ἀγάπη καί μέ ἐλευθερία.

Τήν ἀληθινή πίστη, τήν πίστη στόν Χριστό, δέν τήν βρίσκει κανείς μόνος του· στοχαζόμενος. Οὔτε τήν ἀνακαλύπτει μέ ἔρευνα. Μιά συνέχεια εἶναι ἡ πίστη. Ἀπό καταβολῆς κόσμου. Κάποιος τήν παραδίδει. Καί κάποιος τήν παραλαμβάνει. Συνέχεια τῆς πίστες μας χωρίς παράδοση καί παραλαβή, πράξεις ἐλεύθερες, δέν γίνεται.

Τήν παραδίδει ὁ Χριστός καί ἐκεῖνοι πού Τόν ἐπίστευσαν· πρόσωπα συγκεκριμένα. Καί τήν παραλαμβάνουν, ὅσοι θέλουν· ἐκεῖνοι πού τούς νοιάζει νά ἔχει ἡ ζωή τους περιεχόμενο. Καί ὅσο πιά πολύ αὐτό τό ξεχνᾶμε, τόσο πιά πολύ φτωχαίνομε. Καί διαλυόμαστε. Καί ἀτομικά. Καί κοινωνικά.

Ἡ κρίση ἡ οἰκονομική εἶναι μικρό κακό, μπροστά στήν φτώχεια τήν πνευματική· μπροστά στήν πνευματική ἀφασία.

Σήμερα ζοῦμε σέ μιά «κοινωνία» ἄκρατα ἀνθρωποκεντρική καί ἐνδοκόσμια· αἰχμάλωτη «μέσ' στόν ὑπνόσακκο τῶν ὀρατῶν», ὅπως λέει ὁ ποιητής (Νικ. Καροῦζος).

Βλέπουμε τόν οὐρανό μολυβένιο.

Τίς ἐκκλησίες κτίρια ἄχαρα.

Τίς εἰκόνες ζωγραφιές πού δέν μιλάνε πιά.

Τά βιβλία τῆς πίστες μας παράξενα καί ἀκατανόητα.

Τήν πίστη καί τά ἦθη πού ὑπαγορεύει, ἀπάνθρωπα.

Αλήθεια καί ἐλευθερία εἶναι οἱ δύο πόλοι τῆς ἀληθινῆς πίστεως. Καί εἴτε ἡ ἀλήθεια ὑποτιμᾶται, εἴτε ἡ ἐλευθερία, ἡ θεϊκή τάξη παρασαλεύεται. Καί ἡ ζημία πού ἐπακολουθεῖ, ταλαιπωρεῖ τόν ἄνθρωπο.

- Ἡ πίστη μᾶς λέγει: Ὁ Χριστός πρόσφερε τόν ἑαυτό Του θυσία γιά μᾶς. Καί οἱ ἱερεῖς Του, μέ τήν χειροτονία γίνονται μέτοχοί Του. Καί πρέπει νά παραλαμβάνουν τήν πίστη στήν **δική Του ἀποστολή** καί στήν **δική Του θυσία**. Ὡ πόσο μεγαλειώδης θά ἦταν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἂν οἱ κληρικοί τῆς ἀπόπνεαν τήν **ὄσμη** τῆς γνώσεως, τῆς ἀποστολῆς καί τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ!

Τάχα παράλαβε ἀπό τόν Χριστό τίποτε ὁ ἱερωμένος, πού δέν βλέπει τούς χριστιανούς σάν παιδιά του; πού δέν ἔχει διάθεση θυσίας γιά χάρη τους; Καί τί τάχα θά παραδώσει, ὅταν βλέπει τήν Ἐκκλησία σάν χῶρο γιά προσωπική του προβολή καί καταξίωση; καί ὅταν στόχο του ἐξώφθαλμο ἔχει νά κάμει καριέρα;

Αλήθεια, ἐπῆρε τίποτε ἀπό Ἐκεῖνον, πού γεννήθηκε σέ σπήλαιο καί πέθανε σάν κακοῦργος καί τάφηκε σέ ξένο τάφο, ὁ κληρικός καί πιό πολύ ὁ μοναχός, πού ἀφήνει τήν καρδιά του νά κολλάει στόν πόθο γιά πολυτέλεια, γιά μεγαλεῖα, γιά πλούτη; Εἶναι ποτέ δυνατό, μιά τέτοια ἀσυνέπεια νά θεωρηθῆ συμβατή μέ τήν πίστη, μέ τό μήνυμα τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ;

- Ὅργανα τῆς πίστεως θέλει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καί τούς σαρκικούς γονεῖς. Θά εἰπείς στόν υἱό σου· θά τόν διδάξεις· θά τόν νουθετήσεις, λέγει ὁ Θεός (Ἐξοδ. 13, 8, 14).

Σήμερα ὅμως ζοῦμε σέ μιά κοινωνία πατροκτονική. Ὁ πατέρας ἀπαγορεύεται νά εἶναι πατέρας· καί ἀκόμη πιό πολύ ἀπαγορεύεται, νά θέλει νά εἶναι πατέρας. Καί αὐτός ὁ δυστυχής, παίρνει τό σύνθημα σάν τάχα σημεῖο προόδου· καί ἀπό τό φόβο μή καί φερθῆ στό παιδί του αὐστηρά, σάν τούς παλαιούς μπαμπάδες, γίνεται λίγο σαχλαμάρας· καί κάνει στά παιδιά του τόν φίλο! Μά τά παιδιά, καί ἰδίως οἱ ἔφηβοι, δέν θέλουν φίλους! Φίλους βρίσκουν. Εὐκόλα. Καί ἄνετα!... Πατέρα θέλουν, νά τά μυσταγωγῆσει στήν ζωή· νά τούς δώσει νά καταλάβουν σωστά, τί εἶναι ἡ ζωή.

Ἡ σημερινή οικογένεια, δέν παραδίνει τίποτε! Τό αἶτημα φροντίδας τῶν γονιῶν γιά τά παιδιά τους, στόν σύγχρονο κόσμο περιορίζεται στή διατροφή, στίς σπουδές, στήν υγεία, καί στήν ἐπαγγελματική ἀποκατάσταση.

Τραγική ή εποχή μας. Ζητεί, από τά παιδιά, νά ἐξελίσσωνται ἀπό βιολογική καί νομική πλευρά, ὅσο τό δυνατό πιό γρήγορα· καί ἀποδοτικά· καί ἀπό τούς γέρους, ὅταν δέν εἶναι πιά παραγωγικοί, ἢ ὅταν εἶναι ἀπλά ἐνοχλητικοί, νά πεθαίνουν μιά ὥρα νωρίτερα· καί, ἂν ἀργοῦν, μέ εὐθανασία! Πῶς νά ἐξελιχθῆ τό παιδί σωστά, ὅταν ὁ πατέρας, ἀντί νά ἐμπιστευθῆ στό παιδί του, ἐφόδιο γιά τήν ζωή του, τήν πίστη στόν Χριστό, ἀπλά τοῦ ἐμπιστεύεται τήν πιστωτική του κάρτα; Καί δείχνει ἔτσι στό παιδί του μυαλά πιό παιδικά ἀπό ὅ,τι ἔχει ἐκεῖνο; Ἀλλά καί τί νά τοῦ παραδώσει, ὅταν ὁ ἴδιος δέν ἔχει τίποτα;

Αὐτές καί ἄλλες χειρότερες σύγχρονες ἀντιλήψεις ἔκαμαν τήν κοινωνία τῆς ἐποχῆς μας πατροκτονική. Τήν κάνουν καί σκοτώνει τήν αὐθεντία τοῦ πατέρα στό σπίτι του, στά παιδιά του.

Καί ἦλθαν τά ἐπεισόδια τοῦ περασμένου Δεκέμβρη. Καί νά οἱ νέοι, οἱ ἔφηβοι τῆς πρώιμης ἐφηβικῆς ἡλικίας, σέ ἐπανάσταση! Διαδηλώνουν ἀγανάκτηση γιά συμβάντα θλιβερά. Φωνάζουν. Οὐρλιάζουν. Σπάζουν τζάμια. Καῖνε μαγαζιά!

Καί ξεσηκώνεται ἡ «ἐχέφρων» κοινωνία!

- Τά παλιόπαιδα! Πού δέν σέβονται τίποτε!...

Μά γιά σταθῆτε, ἀδελφοί! Γιατί φωνάζετε; Πῶς πρόκυψαν αὐτά τά ἐκδηλώματα; Ἐτσι ξαφνικά; Τί φταῖνε τά παιδιά; Νά εἴμαστε δίκαιοι:

Τά γέννησε μιά κοινωνία πού διδάσκει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται ἀπό τό τίποτε· καί πηγαίνει στό πουθενά!...

Μέ τέτοια φιλοσοφία, τί περιμένατε νά ἔκαναν;

Οἱ κραυγές τῶν παιδιῶν, πού καῖνε καί σπᾶνε, πρέπει νά διαβάζωνται ἀπό ἐμᾶς, ὄχι σάν ἀπειλή πού δέν εἶναι, ἀλλά σάν ἱκεσία. Οἱ ἀταξίες τους εἶναι κραυγές πού λένε: Ἀσχοληθῆτε μαζί μας σωστά. Τό ἔχουμε ἀνάγκη. Παραδῶστε μας κάτι! Μιλήστε μας γιά κάτι πιό πάνω ἀπό τήν κοιλιά! Εἰπέτε μας, πῶς γεμίζει ἡ καρδιά; πῶς νά ἀγαπᾶμε; τί νά κυττᾶμε;

Δυστυχῶς ὅμως, καί ἐμεῖς οἱ ἀρχιερεῖς, καί οἱ ἱερεῖς, πνευματικοί πατέρες, ἀλλά καί σεις, ἀδελφοί, βρισκόμαστε φοβερά ἀποπροσανατολισμένοι. Σέ λάθος θέση καί στάση. Πάψαμε νά εἴμαστε τό ἀλάτι, ὅπως μᾶς τό ζητάει ὁ Χριστός. Μά ὅταν τό ἀλάτι γίνεται **ἀναλο**, εἴτε γιατί ἐμεῖς δέν τό βλέπομε πιά (τό ἔργο μας) σάν ἀλάτι τῆς γῆς, εἴτε γιατί ἐμεῖς δέν τό χρησιμοποιοῦμε σάν ἀλάτι τῆς γῆς, τότε **ἀντί** γιά παρηγορία καί ἐλπίδα, γινόμαστε θλίψη καί ἀπογοήτευση. Καί σάν ἀλάτι **ἀναλο**, καταντᾶμε

χωρίς λόγο ύπαρξης· **άλατι άναλο**· άξιοι βληθῆναι έξω και καταπατεῖσθαι υπό τῶν ανθρώπων (Ματθ. 5, 13)· σέ άμφοισβήτηση και σέ άπόρριψη.

Λέγει ένας σύγχρονος ποιητής-τροβαδοῦρος τῆς ανθρωπιᾶς:

«Τό ξέρω, πώς όλα χάθηκαν τώρα.

Τό ξέρω, τό κάστρο σου ἔχει καεῖ.

Τό ξέρω, πώς ψάχνεις μιᾶ άγνωστη χώρα,

μιᾶ χώρα καινούργια, πού κρύβεται ἐκεῖ,

μετά τό σκοτάδι, μετά τήν σιωπή!...

Και ὅπως πάλι άνοίγει ἡ παλιά πληγή,

ὁ θυμός σέ πνίγει για τά χρόνια, πού ἔχουν πιά χαθεῖ».

(Νίκος Πορτοκάλογλου)

Ἐμᾶς, πότε θά μᾶς πνίξει ὁ άγιος αὐτός ὁ θυμός για τά χρόνια πού ἔχουν χαθεῖ;

Πρέπει νά μᾶς πνίξει! Αλλοίμονο, αν δέν μᾶς πνίξει!

Λέει ένας σοφός πρόγονός μας, ὁ μέγας φιλόσοφος Πλάτων:

Ὁ άνθρωπος, πού δέν ἔχει διάθεση νά κάμει κάτι για τίς ιδέες του, δείχνει ένα από τά δύο: ἢ ὅτι οἱ ιδέες του δέν αξίζουν δεκάρα· ἢ ὅτι ὁ ἴδιος δέν αξίζει δεκάρα.

Κάτι δέν πάει καλά. Κάτι πρέπει νά κάμωμε!

Ασφαλῶς.

Ἡ συνειδητοποίηση τοῦ προβλήματος εἶναι δείγμα γνησιότητας.

Και ἡ βούληση για άγώνα για ὀρθοπόδηση, εἶναι ζῆλος άποστολικός, φρόνημα άποστολικό.

Μακαριώτατε,

Καλά ξεκινήσατε τήν άρχιεπισκοπική Σας διακονία, μέ τήν βούληση νά εἶσθε, ὄχι ὀργίλος ἐπιτιμητής, αλλά πρᾶος ὁμολογητής.

Συνεχίστε. Και δῶστε τίς κατευθύνσεις, πού χρειάζονται, νά ξαναγίνωμε τό άλατι τῆς γῆς· για τήν πίστη στόν Χριστό· για τήν σωτηρία τοῦ κόσμου.

Σᾶς γνωρίζουμε ὅτι για πληροφορίες σχεπικά μέ τήν ἐνορία μας και κείμενα πνευματικῆς οικοδομῆς μπορείτε νά ἐπισκεφθεῖτε τήν ιστοσελίδα μας **www.agiamarinailision.gr**.

«Σταυρός και κόσμος»*

Τήν Τρίτη Κυριακή τῶν Νηστειῶν, στή μέση τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς, ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τήν προσκύνηση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ.

Ὅμως, τό καταλαβαίνουμε τί σημαίνει ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ γιά μᾶς; Ξέρουμε πῶς ἀπό τότε πού σταυρώθηκε ὁ Χριστός ἔγινε μία συγκλονιστική ἀλλαγὴ στήν οἰκουμένη; Ἐμᾶς, μᾶς ἀγγίζει αὐτή ἡ ἀλλαγὴ; Εἰσέρχεται ὁ Τίμιος Σταυρός στή ζωὴ μας; Καί πῶς; Ἦ μήπως, ὅπως πολλοὶ ἄνθρωποι, θέλουμε νά ζήσουμε εὐτυχεῖς καί εἰρηνικοί, χωρίς ὅμως σταυρό, χωρίς τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ;...

... Ὄταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος πῆγε στήν Κόρινθο, μοναδικό σκοπό του εἶχε νά κάμει τούς ἀνθρώπους νά γνωρίσουν τόν Ἰησοῦ Χριστό, πού σταυρώθηκε γιά μᾶς. Στήν ἐπιστολή του πρὸς τούς Κορινθίους, ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει: Ὁ λόγος γιά τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, γιά ἐκείνους πού βαδίζουν πρὸς τό χαμό τους εἶναι ἀνοησία· γιά μᾶς ὅμως πού εἴμαστε στό δρόμο τῆς σωτηρίας εἶναι ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἡ Σοφία τοῦ Θεοῦ.

Τό τραγικό σφάλμα πολλῶν ἀνθρώπων, σ' ὅλες τίς ἐποχές εἶναι ὅτι δέν δέχθηκαν τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Καί ἡ διακαιολογία; Δέν μᾶς χρειάζεται Σταυρός, δέν μᾶς χρειάζεται Σωτήρας. Μόνοι μας (μέ τούς διεθνεῖς ὀργανισμούς μας· καί τίς συμφωνίες μας· καί τὰ ἀγαθὰ μας!), θά φτιάξουμε τόν κόσμο. Ἀλλά δέν βλέπουν ὅλοι αὐτοί ὅτι πρῶτα χάλασαν οἱ ψυχές τῶν ἀνθρώπων καί μετὰ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου!..

... Πρέπει νά τό καταλάβουμε ὅλοι: χωρίς τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ δέν ὑπάρχει σωτηρία...

... Δέν πρέπει νά ξεχνᾶμε ὅτι ὁ Τίμιος Σταυρός εἶναι τό ἀνίκητο ὄπλο τῶν χριστιανῶν. Τό στήριγμά μας καί ἡ παρηγοριά μας στόν ἀγῶνα κατά τοῦ κακοῦ καί τῆς ἁμαρτίας. Ἀκόμη, εἶναι τό ὄπλο ἐναντίον τῶν δυσκολιῶν καί θλίψεων τῆς παρουσίας ζωῆς. Κάθε ἄνθρωπος πού ἀδιαφορεῖ γιά τήν διόρθωσή του, περιφρονεῖ τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ. Καί αὐτό εἶναι τό τρομακτικότερο κακό, πού θά μπορούσαμε νά κάνομε στόν ἑαυτό μας.

Οἱ ἅγιοι ἀκολούθησαν τό δρόμο τοῦ Σταυροῦ. Ἀγάπησαν τόν Σταυρό. Γι' αὐτό καί γνώρισαν τή δόξα τοῦ Σταυροῦ. Ἔτσι, δέν

---

* Απόσπασμα ἀπό τό βιβλίο τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμ. Νίκωνος Κουτσίδη: «*Ἐν Παραβολαῖς*», ἔκδ. Ἰ. Μονῆς Προφήτου Ἡλιοῦ, Πρέβεζα 1995.

λογάρισαν τις ταλαιπωρίες και τις θλίψεις που συνάντησαν στην ζωή τους.

Και νά ένα παράδειγμα:

Στις 9 Μαρτίου ή Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τῶν ἁγίων 40 Μαρτύρων. Οἱ ἅγιοι αὐτοί ἦταν νεαροί στρατιῶτες. Γιά τήν πίστη τους στό Χριστό, καταδικάσθησαν στόν ἐξῆς θάνατο: νά μείνουν μία νύκτα γυμνοί πάνω στήν παγωμένη λίμνη τῆς Σεβάστειας τοῦ Πόντου. Σέ μία θερμοκρασία 20⁰ C ὑπό τό μηδέν!

«Μόλις ἔμαθαν τήν ἀπόφαση, πέταξαν τά ροῦχα τους καί προχώρησαν στόν πάγο λέγοντας ὁ ἕνας στόν ἄλλο: Σέ εὐχαριστοῦμε, Κύριε, γιατί μαζί μέ αὐτό τό ροῦχο ἀποβάλλουμε καί τήν ἁμαρτία. Τί ν' ἀνταποδώσουμε στόν Κύριο; Καί τόν Κύριό μας τόν ἐγύμνωσαν. Μεγάλο πρᾶγμα εἶναι, ἄν πάθουμε καί ἐμεῖς ὅ,τι ἔπαθε ὁ Δεσπότης μας Χριστός; **Δριμύς ὁ χειμών, ἀλλά γλυκύς ὁ παράδεισος.** Ὀδυνηρή ή πήξη καί τό πάγωμα, ἀλλά εὐχάριστη ή αἰώνια ἀνάπαυση. Μέ τήν ταλαιπωρία μιᾶς νύκτας θά κερδίσουμε τήν αἰώνια ζωή. Ἄς παγώσει τό πόδι, γιά νά χορεύει πάντοτε μέ τούς ἀγγέλους. Ἄς κοπεῖ τό χέρι, γιά νά σηκώνεται μέ παρρησία πρὸς τόν Δεσπότη Χριστό. Πόσοι ἀπό τούς δικούς μας στρατιῶτες ἔπесαν στήν μάχη γιά χάρη τοῦ ἐπίγειου βασιλιᾶ; Ἐμεῖς χάρη τῆς πίστεως στόν ἀληθινό καί αἰώνιο βασιλιά, τό Χριστό, δέν ἀξίζει νά θυσιάσουμε τή ζωή μας; Ἄς μή λυπηθοῦμε τό σῶμα. Ἐπειδή ὅπωςδήποτε θά πεθάνουμε, ἄς πεθάνουμε τώρα, γιά νά ζήσουμε αἰώνια» (Μ. Βασιλείου, Ὁμιλία ΙΘ', *Εἰς τούς ἁγίους τεσσαράκοντα μάρτυρας*, ΒΕΠΕΣ 40, σ. 175).

Μ' αὐτά τά λόγια ἔδιναν θάρρος ὁ ἕνας στόν ἄλλο, καθ' ὅλην τήν νύκτα. Τό πρωί, ἐνῶ μερικοί ἀκόμη ἀνέπνεαν, τούς ἔριξαν στή φωτιά καί τούς ἔκαψαν. Ἔτσι ἐπαληθεύτηκε ἐκεῖνο πού λέει ὁ Ψαλμός: «Περάσαμε ἀπό φωτιά καί νερό καί μᾶς ὀδήγησες, Κύριε, στήν ἀναψυχή». Καί ὁ Κύριος τούς ἐδόξασε. Καί στόν οὐρανό. Καί στή γῆ μέ τά πλήθη τῶν θαυμάτων. Ἔτσι ἄς σκεφτόμαστε στήν προσκύνηση τοῦ Τιμίου Σταυροῦ: «*Τόν Σταυρόν Σου προσκυνοῦμεν Δέσποτα, καί τήν ἁγίαν Σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν*».

«ΔΙΔΑΧΗ ΚΑΙ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ»

Ἐκδοση Ἰ. Ναοῦ Ἁγίας Μαρίνης

Ἄνω Ἰλισίων

Τηλ. 210 7785742 - 210 7486181

email: agmarin@otenet.gr

www.agiamarinailision.gr

Μάρτιος - Ἀπρίλιος 2014

• Ἀριθ. Φύλλου 191 • Ἔτος ΚΓ'

Ἵπεύθυνος Σύνταξης:
πρωτοπρ. Κων/νος Καραϊσαρίδης

Διανέμεται δωρεάν - Εἰσφορές δεκτές